Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

8. februar 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3 – fornyet ansøgning – betingelser for at afvise en sådan ansøgning fra realitetsbehandling – begrebet »nye elementer eller oplysninger« – dom afsagt af Domstolen om et spørgsmål om fortolkningen af EU-retten – artikel 46 – adgang til effektive retsmidler – den nationale domstols kompetence til at træffe afgørelse om realiteten af en sådan ansøgning i tilfælde af, at afgørelsen om afvisning af en ansøgning er ulovlig – processuelle garantier – artikel 14, stk. 2«

I sag C-216/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgericht Sigmaringen (forvaltningsdomstolen i Sigmaringen, Tyskland) ved afgørelse af 22. februar 2022, indgået til Domstolen den 23. marts 2022, i sagen

A.A.

mod

Forbundsrepublikken Tyskland

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, L. Bay Larsen, afdelingsformændene A. Prechal, K. Jürimäe, C. Lycourgos, T. von Danwitz og O. Spineanu-Matei samt dommerne M. Ilešič, J.-C. Bonichot (refererende dommer), P.G. Xuereb, L.S. Rossi, I. Jarukaitis, A. Kumin, N. Wahl og I. Ziemele,

generaladvokat: N. Emiliou

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. februar 2023,

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tyske regering ved J. Möller og A. Hoesch, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og V.-S. Strasser, som befuldmægtigede,

– Europa-Kommissionen ved A. Azéma og H. Leupold, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. september 2023,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 33, stk. 2, litra d), artikel 40, stk. 1 og 2, og artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem A.A., der er tredjelandsstatsborger, og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland), repræsenteret ved Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundskontoret for migration og flygtninge, Tyskland) (herefter »forbundskontoret«), vedrørende afvisning af A.A.'s fornyede ansøgning om flygtningestatus.

Retsforskrifter

EU-retten

3 18. og 36. betragtning til direktiv 2013/32 er affattet således:

»(18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.

[...]

(36) Indgiver en ansøger en fornyet ansøgning uden at fremlægge nyt bevismateriale eller nye argumenter, vil det være ude af proportioner at pålægge medlemsstaterne at gennemføre en ny fuldstændig behandlingsprocedure. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne kunne afvise en ansøgning ud fra princippet om res judicata.«

4 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

[...]

f) »besluttende myndighed«: enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager

[...]

q) »fornyet ansøgning«: en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.«

5 Det nævnte direktivs artikel 14 med overskriften »Personlig samtale« fastsætter:

»1. Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal ansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin ansøgning om international beskyttelse med en person, der i henhold til national ret er kompetent til at forestå en sådan samtale. Personlige samtaler om substansen i en ansøgning om international beskyttelse forestås af den besluttende myndigheds personale. Dette afsnit berører ikke artikel 42, stk. 2, litra b).

[...]

2. En personlig samtale om substansen i ansøgningen kan undlades, når:

a) den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse med hensyn til flygtningestatus på grundlag af de foreliggende bevismidler, eller [...]

[...]«

6 Samme direktivs artikel 33 med overskriften »Fornyede ansøgninger« bestemmer:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31)], ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9)], hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

[...]

d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], eller

[...]«

7 Artikel 40 i direktiv 2013/32 med overskriften »Fornyede ansøgninger« fastsætter følgende i stk. 2-5:

»2. Med henblik på at træffe en afgørelse om antagelse af en ansøgning om international beskyttelse til behandling i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), underkastes en fornyet ansøgning om international beskyttelse først en indledende undersøgelse af, om der er fremkommet nye elementer eller oplysninger af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95].

3. Konkluderes det i den i stk. 2 omhandlede indledende undersøgelse, at der er fremkommet nye elementer eller oplysninger, eller har ansøgeren fremlagt sådanne, som i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II. Medlemsstaterne kan også fastsætte, at en fornyet ansøgning af andre grunde skal underkastes yderligere behandling.

4. Medlemsstaterne kan fastsætte, at ansøgningen kun bliver realitetsbehandlet, hvis ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre rede for de forhold, der er omhandlet i denne artikels stk. 2 og 3 under den tidligere procedure, navnlig ved at udøve vedkommendes ret til et effektivt retsmiddel i henhold til artikel 46.

5. Hvis en fornyet ansøgning ikke behandles yderligere i henhold til denne artikel, skal den afvises i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, litra d).«

8 Dette direktivs artikel 46 med overskriften »Retten til effektive retsmidler« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:
   i) om at betragte en ansøgning som grundløs hvad angår flygtningestatus og/eller subsidiær beskyttelsesstatus
   ii) om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2

[...]

3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.

[...]«

Tysk ret

9 § 71 i Asylgesetz (lov om ret til asyl, BGBl. 2008 I, s. 1798) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »lov om ret til asyl«), og som har overskriften »Fornyet ansøgning«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Såfremt en udlænding, efter at have trukket en tidligere asylansøgning tilbage, eller efter en endelig afvisning af ansøgningen igen indgiver en ansøgning (fornyet ansøgning), skal der kun gennemføres en ny asylprocedure, såfremt betingelserne i § 51, stk. 1-3, i [Verwaltungsverfahrensgesetz (forvaltningsprocesloven, BGBl. 2013 I, s. 102)] er opfyldt [...]«

10 § 51 i forvaltningsprocesloven i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »forvaltningsloven«), fastsætter:

»(1) Myndighederne skal på den berørte parts anmodning træffe afgørelse om ophævelse eller ændring af en uanfægtelig forvaltningsakt, hvis

1. de faktiske eller retlige omstændigheder, der ligger til grund for forvaltningsakten, efterfølgende har ændret sig til fordel for den pågældende

2. der foreligger nye bevismidler, som ville have resulteret i en for den pågældende mere fordelagtig afgørelse

3. der foreligger grunde til at genoptage sagen i overensstemmelse med § 580 i [Zivilprozessordnung (lov om retsplejen i civile sager)].

(2) Anmodningen kan kun antages til behandling, hvis den pågældende uden at begå en alvorlig fejl ikke har været i stand til at påberåbe sig begrundelsen for den fornyede behandling inden for rammerne af den tidligere procedure, herunder ved at påklage forvaltningsakten.

(3) Anmodningen skal indgives inden for tre måneder. Denne frist begynder at løbe fra den dag, hvor den pågældende blev bekendt med begrundelsen for den fornyede behandling.

[...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

11 Sagsøgeren i hovedsagen er syrisk statsborger. Den 26. juli 2017 indgav han en ansøgning om asyl i Tyskland, efter at han ifølge egne oplysninger havde forladt Syrien i 2012, opholdt sig i Libyen indtil 2017 og derefter passeret Italien og Østrig for at rejse ind i Tyskland.

12 Under sin samtale i forbundskontoret oplyste sagsøgeren i hovedsagen, at han havde aftjent sin værnepligt i Syrien mellem 2003 og 2005, og at han havde forladt dette land af frygt for igen at blive indkaldt til militærtjeneste eller anholdt, hvis han ikke meldte sig til aftjening. Efter at han havde forladt Syrien, fik hans far kendskab til, at de militære myndigheder havde sendt ham en indkaldelse.

13 Ved afgørelse af 16. august 2017 tildelte forbundskontoret ham subsidiær beskyttelsesstatus, men afviste hans ansøgning om flygtningestatus.

14 Som begrundelse for denne afvisning lagde forbundskontoret til grund, at der ikke var grundlag for at antage, at den syriske stat fortolkede sagsøgeren i hovedsagens udvandring som et udtryk for modstand mod regimet. Dels stammer han fra en region, som såvel den syriske hær som Den Frie Syriske Hær samt Islamisk Stat gjorde krav på på tidspunktet for hans afrejse. Dels havde han efter eget udsagn forladt Syrien, inden han blev indkaldt til militærtjeneste i den syriske hær, og der er ingen grund til at tro, at han i sit land vil blive betragtet som desertør eller modstander af regimet. Sagsøgeren i hovedsagen har i øvrigt ikke godtgjort, at værnepligten var årsagen til hans afrejse. Han har i det store og hele kun påberåbt sig faresituationen som følge af krigen i Syrien.

15 Sagsøgeren i hovedsagen påklagede ikke denne afgørelse, som er blevet endelig.

16 Den 15. januar 2021 indgav sagsøgeren i hovedsagen en ny asylansøgning, dvs. en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32, til forbundskontoret. Han støttede i det væsentlige sin ansøgning på dom af 19. november 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Militærtjeneste og asyl) (C-238/19, EU:C:2020:945). Han gjorde i det væsentlige gældende, at denne dom udgjorde en »ændring af retstilstanden« som omhandlet i de nationale bestemmelser, og at forbundskontoret derfor var forpligtet til at realitetsbehandle hans fornyede ansøgning. Denne ændring beror på den omstændighed, at den påberåbte dom fastsætter en fortolkning af bevisbyrdereglerne, der er mere gunstig for asylansøgere end den, der er anvendt i national retspraksis for sådanne ansøgere, der er flygtet fra deres land for at unddrage sig deres militære forpligtelser. Den nævnte ændring følger af den af Domstolen anvendte formulering, hvorefter der under visse omstændigheder foreligger en »stærk formodning« for, at nægtelse af militærtjeneste er knyttet til en af de forfølgelsesgrunde, der er opregnet i artikel 10 i direktiv 2011/95.

17 Ved afgørelse af 22. marts 2021 afviste forbundskontoret sagsøgeren i hovedsagens fornyede asylansøgning. Forbundskontoret begrundede i det væsentlige denne afgørelse med, at dom af 19. november 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Militærtjeneste og asyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), ikke indebar, at den skulle realitetsbehandle denne ansøgning. For så vidt som sagsøgeren i hovedsagen blot har påberåbt sig denne dom til støtte for sin fornyede ansøgning, er de betingelser for en fornyet behandling af hans asylansøgning, der er fastsat i såvel de nationale bestemmelser som de EU-retlige bestemmelser, nemlig ikke opfyldt.

18 Sagsøgeren i hovedsagen har anlagt sag ved Verwaltungsgericht Sigmaringen (forvaltningsdomstolen i Sigmaringen, Tyskland), som er den forelæggende ret, med påstand om annullation af forbundskontorets afgørelse af 22. marts 2021 og om tildeling af flygtningestatus.

19 Den forelæggende ret har anført, at den besluttende myndighed i henhold til § 71, stk. 1, i lov om ret til asyl, sammenholdt med § 51, stk. 1, nr. 1, i forvaltningsprocesloven, såfremt tredjelandsstatsborgeren, efter at der er givet endeligt afslag på en første asylansøgning, indgiver en fornyet ansøgning, skal genoptage proceduren, såfremt den faktiske eller retlige situation, der ligger til grund for forvaltningsakten, efterfølgende har ændret sig til fordel for den pågældende. Hvad angår en ændring af »de retlige omstændigheder« som omhandlet i disse bestemmelser har den forelæggende ret anført, at ifølge den fremherskende fortolkning i national retspraksis er det principielt kun en ændring af de gældende bestemmelser, der kan være omfattet af dette begreb, og ikke en retsafgørelse, såsom en afgørelse fra Domstolen. En retsafgørelse begrænser sig nemlig til at fortolke og anvende de relevante bestemmelser, der var gældende på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen vedrørende den tidligere begæring, uden at ændre disse. Den forelæggende ret har imidlertid anført, at afgørelser fra Bundesverfassungsgericht

(forbundsdomstol i forfatningsretlige sager) vedrørende rækkevidden af den grundlæggende ret til asyl undtagelsesvis kan udgøre ændringer af »de retlige omstændigheder« som omhandlet i de nævnte bestemmelser.

20 Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt denne fortolkning af national ret er forenelig med EU-retten, for så vidt som den generelt afviser at anse en afgørelse fra Domstolen for at kunne ændre »de retlige omstændigheder« og således begrunde en genoptagelse af proceduren i det tilfælde, hvor der indgives en fornyet ansøgning, selv om Domstolen i dom af 14. maj 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), fastslog, at den omstændighed, at der foreligger en dom fra Domstolen, som fastslår, at en national lovgivning er uforenelig med EU-retten, udgør en ny omstændighed som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32.

21 Den forelæggende ret ønsker således bl.a. oplyst, om en afgørelse fra Domstolen, der begrænser sig til at fortolke en EU-retlig bestemmelse, der allerede er trådt i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen vedrørende en tidligere ansøgning, kan udgøre »nye elementer eller oplysninger« som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32. Den forelæggende ret er navnlig i tvivl om, hvorvidt dom af 19. november 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Militærtjeneste og asyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), som sagsøgeren i hovedsagen har påberåbt sig, i det foreliggende tilfælde udgør et sådant »nyt element eller ny oplysning«, henset til den omstændighed, at dommen indeholder vigtige præciseringer vedrørende anvendelsen af artikel 9, stk. 2, litra b), og artikel 10 i direktiv 2011/95 på den situation, som de syriske militærnægtere befinder sig i.

22 Den forelæggende ret har desuden anført, at i henhold til gældende national procesret kan den forelæggende ret, når der er indbragt en sag for den til prøvelse af en afgørelse fra forbundskontoret om afvisning af en fornyet ansøgning, kun tage stilling til de betingelser for antagelse til realitetsbehandling af denne ansøgning, der er fastsat i § 71, stk. 1, i lov om ret til asyl og i forvaltningsproceslovens § 51, stk. 1-3. Hvis den forelæggende ret er af den opfattelse, at forbundskontoret med urette har afvist den fornyede ansøgning, kan den således alene annullere afgørelsen om afvisning og hjemvise denne ansøgning til behandling ved forbundskontoret med henblik på, at denne træffer en ny afgørelse.

23 Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt disse nationale procedureregler er forenelige med adgangen til effektive retsmidler som omhandlet i artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 og med dette direktivs formål, der fremgår af 18. betragtning hertil, om, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse. I det tilfælde, at det følger af denne artikel 46, at den forelæggende ret selv kan eller skal træffe afgørelse om realiteten i den fornyede ansøgning og i givet fald tildele sagsøgeren i hovedsagen flygtningestatus, ønsker den forelæggende ret endvidere oplyst, om denne ansøger i så fald skal være omfattet af de proceduremæssige garantier, der er fastsat i bestemmelserne i kapitel II i direktiv 2013/32.

24 På denne baggrund har Verwaltungsgericht Sigmaringen (forvaltningsdomstolen i Sigmaringen) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) a) Er en national bestemmelse, hvorefter en fornyet ansøgning kun kan antages, hvis de faktiske eller retlige omstændigheder, der ligger til grund for den oprindelige afgørelse om afvisning, efterfølgende har ændret sig til fordel for ansøgeren, forenelig med artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2, i direktiv [2013/32]?

b) Er artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2, i direktiv [2013/32] til hinder for en national bestemmelse, hvorefter en afgørelse fra [Domstolen] (her: vedrørende en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF) ikke udgør et »nyt element« eller en »ny oplysning«, når afgørelsen ikke fastslår, at en national bestemmelse er uforenelig med EU-retten, men er begrænset til fortolkningen af EU-retten? Hvilke betingelser skal i givet fald være opfyldt, for at en dom fra [Domstolen], hvori der kun foretages en fortolkning af EU-retten, skal tages i betragtning som et »nyt element« eller en »ny oplysning«?

2) Såfremt det første spørgsmåls litra a) og litra b) besvares bekræftende, skal artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2, i direktiv [2013/32] da fortolkes således, at en dom fra [Domstolen], hvorefter der er en stærk formodning for, at nægtelse af at gøre militærtjeneste under de forhold, der er præciseret i artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv [2011/95], knytter sig til en af de fem grunde, der er nævnt i dette direktivs artikel 10, skal tages i betragtning som et »nyt element« eller en »ny oplysning«?

3) a) Skal artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv [2013/32] fortolkes således, at et retsmiddel til prøvelse af den besluttende myndigheds afgørelse om afvisning som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 5, i direktiv [2013/32] er begrænset til en prøvelse af, om den besluttende myndighed med føje har lagt til grund, at betingelserne for at afvise den fornyede ansøgning i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 5, i direktiv [2013/32], var opfyldt?
b) Såfremt det tredje spørgsmåls litra a) besvares benægtende, skal artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv [2013/32] da fortolkes således, at et retsmiddel til prøvelse af en afgørelse om afvisning også omfatter en prøvelse af, om betingelserne for tildeling af international beskyttelse som omhandlet i artikel 2, litra b), i direktiv [2011/95] er opfyldt, hvis retten efter sin egen prøvelse fastslår, at betingelserne for at afvise den fornyede ansøgning om asyl ikke er opfyldt?
c) Såfremt det tredje spørgsmåls litra b), besvares bekræftende, forudsætter en sådan afgørelse fra retten da, at ansøgeren forinden har nydt de særlige proceduremæssige garantier i henhold til artikel 40, stk. 3, tredje punktum, sammenholdt med bestemmelserne i kapitel II i direktiv [2013/32]? Kan retten selv gennemføre denne procedure, eller skal den delegere den til den besluttende myndighed – eventuelt efter udsættelse af sagen? Kan ansøgeren give afkald på opfyldelsen af disse proceduremæssige garantier?«

Om de præjudicielle spørgsmål

De to første spørgsmål

25 Med de to første spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, under hvilke betingelser en dom afsagt af Domstolen kan udgøre »nye elementer eller oplysninger« som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32.

26 Indledningsvis skal det bemærkes, at der i artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 er foretaget en udtømmende opregning af de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 76).

27 Artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 bestemmer navnlig, at medlemsstaterne udelukkende kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis »ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]«.

28 Begrebet »fornyet ansøgning« defineres i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32 og betegner en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning.

29 Proceduren for behandling af fornyede ansøgninger er præciseret i artikel 40 i direktiv 2013/32, som for så vidt angår antagelse af sådanne ansøgninger til behandling fastsætter en totrinsbehandling (dom af 10.6.2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nye elementer eller oplysninger), C-921/19, EU:C:2021:478, præmis 34 og 35).

30 Hvad angår den første etape fastsætter stk. 2 i denne artikel således, at med henblik på at træffe en afgørelse om antagelse af en ansøgning om international beskyttelse til behandling i henhold til direktivets artikel 33, stk. 2, litra d), underkastes en fornyet ansøgning først en indledende undersøgelse af, om der er fremkommet nye elementer eller oplysninger af betydning, eller ansøgeren har fremlagt sådanne, med henblik på at fastslå, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95.

31 Det er kun, hvis der faktisk foreligger sådanne nye elementer eller oplysninger i forhold til den første ansøgning om international beskyttelse, at undersøgelsen af, om den fornyede ansøgning kan realitetsbehandles, dernæst fortsætter i henhold til artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32 med henblik på at efterprøve, om disse nye elementer eller oplysninger i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en sådan person (dom af 10.6.2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nye elementer eller oplysninger), C-921/19, EU:C:2021:478, præmis 37).

32 I henhold til artikel 40, stk. 4, i direktiv 2013/32 kan medlemsstaterne desuden fastslå, at den fornyede ansøgning kun realitetsbehandles, hvis ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre rede for de nye elementer eller oplysninger under den tidligere procedure.

33 Når betingelserne for antagelse til realitetsbehandling af en fornyet ansøgning er opfyldt, skal denne ansøgning behandles materielt, således som det præciseres i artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32, i overensstemmelse med dette direktivs kapitel II, der indeholder de grundlæggende principper og garantier for ansøgninger om international beskyttelse (jf. i samme retning dom af 10.6.2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nye elementer eller oplysninger), C-921/19, EU:C:2021:478, præmis 38).

34 Med henblik på at vurdere rækkevidden af begrebet »nye elementer eller oplysninger« som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32 bemærkes, at det fremgår af ordlyden af denne artikel 33, stk. 2, bl.a. af udtrykket »udelukkende« foran opregningen af afvisningsgrunde, og af formålet med sidstnævnte bestemmelse samt af direktivets opbygning, at muligheden for at afvise en ansøgning om international beskyttelse, der er omhandlet i den nævnte bestemmelse, er en undtagelse til forpligtelsen til at realitetsbehandle en sådan ansøgning (jf. i denne retning dom af 1.8.2022, Bundesrepublik Deutschland (Barn af flygtninge født uden for værtsmedlemsstaten), C-720/20, EU:C:2022:603, præmis 49).

35 Domstolen har således allerede haft lejlighed til at fastslå, at det følger såvel af den udtømmende karakter af opregningen i artikel 33, stk. 2, som af den undtagelsesvise karakter af afvisningsgrundene, som denne opregning indebærer, at disse grunde skal fortolkes indskrænkende (jf. i denne retning dom af 1.8.2022, Bundesrepublik Deutschland (Barn af flygtninge født uden for værtsmedlemsstaten), C-720/20, EU:C:2022:603, præmis 51).

36 De tilfælde, hvor direktiv 2013/32 kræver, at en fornyet ansøgning skal antages til realitetsbehandling, skal derfor omvendt fortolkes bredt.

37 Det fremgår desuden af selve ordlyden af samme artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 og navnlig af anvendelsen af udtrykket »nye elementer eller oplysninger«, at denne bestemmelse ikke blot omhandler en ændring af de faktiske omstændigheder, der er indtrådt i en ansøgers personlige forhold eller i den pågældendes oprindelseslands situation, men også nye retlige omstændigheder.

38 Det fremgår navnlig af Domstolens praksis, at en fornyet ansøgning ikke kan afvises i henhold til artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, når den besluttende myndighed som omhandlet i nævnte direktivs artikel 2, litra f), konstaterer, at en endelig afvisning af den tidligere ansøgning er i strid med EU-retten. En sådan konstatering påhviler nødvendigvis denne besluttende myndighed, når den nævnte modstrid, ligesom i det foreliggende tilfælde, følger af en dom fra Domstolen eller er blevet fastslået af en national retsinstans ved en mellemafgørelse (jf. i denne retning dom af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 198 og 203).

39 Denne konklusion er begrundet i den omstændighed, at den effektive virkning af retten for en ansøger om international beskyttelse, således som sikret ved artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) og konkretiseret ved direktiv 2011/95 og 2013/32, til at blive anerkendt som en person med international beskyttelse når de i EU-retten fastsatte betingelser er opfyldt, ville blive alvorligt svækket, såfremt en fornyet ansøgning kunne afvises af den i artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 fastsatte grund, skønt afvisningen af den første ansøgning fandt sted i strid med EU-retten. En sådan fortolkning af den nævnte bestemmelse ville nemlig have til følge, at en urigtig anvendelse af EU-retten kunne gentage sig i forbindelse med hver ny ansøgning om international beskyttelse, uden at det ville være muligt at indrømme ansøgeren en behandling af den pågældendes ansøgning, som ikke er behæftet med en tilsidesættelse af denne ret. En sådan hindring for en effektiv anvendelse af de EU-retlige bestemmelser om proceduren for tildeling af international beskyttelse kan ikke med rimelighed begrundes under henvisning til retssikkerhedsprincippet (jf. i denne retning dom af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 192, 196 og 197).

40 I den særlige sammenhæng, som direktiv 2013/32 indgår i, kan en dom afsagt af Domstolen være omfattet af begrebet nyt element som omhandlet i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, uanset om denne dom er blevet afsagt før eller efter vedtagelsen af afgørelsen vedrørende den tidligere ansøgning, eller om den nævnte dom fastslår, at en national bestemmelse, som denne afgørelse er baseret på, er uforenelig med EU-retten, eller begrænser sig til en fortolkning af EU-retten, herunder den, der allerede var i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af den nævnte afgørelse.

41 Den omstændighed, som den tyske og den østrigske regering har påberåbt sig, hvorefter retsvirkningerne af en dom, hvorved Domstolen under udøvelse af sin kompetence i henhold til artikel 267 TEUF fortolker en EU-retlig regel, principielt går tilbage til ikrafttrædelsen af den fortolkede regel, er således ikke relevant (jf. i denne retning dom af 28.1.2015, Starjakob, C-417/13, EU:C:2015:38, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

42 Selv om det er korrekt, at Domstolen i præmis 194 og 203 i dom af 14. maj 2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság (C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367), nærmere bestemt fastslog, at den omstændighed, at der foreligger en dom, hvorved det fastslås, at en national lovgivning, på grundlag af hvilken en tidligere ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået, er uforenelig med EU-retten, udgør et nyt element vedrørende behandlingen af en fornyet ansøgning som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), bemærkes det, at Domstolen herved på ingen måde har fastslået, at kun domme, der indeholder en sådan konstatering, kan udgøre et sådant nyt element.

43 En fortolkning, hvorefter en dom afsagt af Domstolen kun kan udgøre en ny omstændighed som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32 på betingelse af, at den fastslår, at en bestemmelse i national ret, på grundlag af hvilken afgørelsen om den tidligere ansøgning blev truffet, er uforenelig med EU-retten, ville nemlig ikke alene bringe den effektive virkning af den ret, der indrømmes ansøgeren om international beskyttelse, og som er fastsat i chartrets artikel 18 og nævnt i denne doms præmis 39, i fare, men ville også tilsidesætte de præjudicielle dommes virkning erga omnes, karakteren af den procedure, der er fastsat i artikel 267 TEUF, og dens formål om at sikre en ensartet fortolkning af EU-retten.

44 Det følger af det ovenstående, at enhver dom afsagt af Domstolen kan udgøre en ny omstændighed som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32.

45 Denne fortolkning af begrebet nye elementer understøttes af 36. betragtning til direktiv 2013/32, hvoraf det fremgår, at ansøgeren til støtte for sin fornyede ansøgning skal kunne fremsætte »nye argumenter«.

46 Den nævnte fortolkning gør det muligt for ansøgeren til støtte for sin fornyede ansøgning at påberåbe sig argumentet om, at den pågældendes tidligere ansøgning er blevet afvist under tilsidesættelse af en dom afsagt af Domstolen, idet et sådant argument i dette tilfælde ikke kunne være blevet fremført under behandlingen af den tidligere ansøgning.

47 I denne sammenhæng skal det ligeledes bemærkes, at den omstændighed, at ansøgeren under behandlingen af den tidligere ansøgning ikke har påberåbt sig en dom, som Domstolen allerede har afsagt, ikke kan sidestilles med en egen skyld fra ansøgerens side som omhandlet i artikel 40, stk. 4, i direktiv 2013/32. Ud over at begrebet egen skyld i overensstemmelse med det i denne doms præmis 34 og 35 anførte skal fortolkes indskrænkende, ville en bredere opfattelse af det nævnte begreb nemlig føre til en gentagelse af en ukorrekt anvendelse af EU-retten, selv om det påhviler den besluttende myndighed og de kompetente retter at tage hensyn til de faktiske omstændigheder, som de er bekendt med, på en måde, der er i overensstemmelse med EU-retten, ved at anvende de domme, som Domstolen har afsagt, og som er relevante i sammenhængen.

48 Det følger i øvrigt af retspraksis, at en dom afsagt af Domstolen kan udgøre et nyt element som omhandlet i artikel 33, stk. 2, og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32, selv når en ansøger ikke i forbindelse med sin fornyede ansøgning har henvist til denne dom (jf. i denne retning dom af 14.5.2020, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság Dél-alföldi Regionális Igazgatóság, C-924/19 PPU og C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, præmis 195).

49 Det skal imidlertid bemærkes, således som det er anført i nærværende doms præmis 31, at for at en fornyet ansøgning kan antages til realitetsbehandling, er det i overensstemmelse med artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32 endvidere nødvendigt, at de nye elementer eller oplysninger »i væsentligt omfang gør det sandsynligt, at ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]«.

50 Som det fremgår af 36. betragtning til direktiv 2013/32, var EU-lovgiver nemlig af den opfattelse, at det ville være uforholdsmæssigt at forpligte medlemsstaterne til at vurdere substansen med hensyn til enhver fornyet ansøgning. Dette ville imidlertid være tilfældet, hvis det – for at modvirke, at den kompetente myndighed kunne afvise ansøgerens fornyede ansøgning på grundlag af artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32 – var tilstrækkeligt, at denne ansøger kunne påberåbte sig nye elementer eller oplysninger, uafhængigt af relevansen heraf i forhold til betingelserne for at opnå international beskyttelse.

51 Når ansøgeren påberåber sig en dom fra Domstolen som et nyt element som omhandlet i artikel 33, stk. 2, og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32, indebærer denne betingelse således en afgrænsning af forpligtelsen til at realitetsbehandle en fornyet ansøgning til de tilfælde, hvor den fortolkning af EU-retten, der er foretaget i den pågældende dom, forekommer relevant for vurderingen af, om ansøgningen er velbegrundet.

52 I det foreliggende tilfælde tilkommer det den forelæggende ret at vurdere, om dom af 19. november 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Militærtjeneste og asyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), som sagsøgeren i hovedsagen har påberåbt sig til støtte for sin fornyede ansøgning, udgør et nyt element, der i væsentlig grad kan forøge sandsynligheden for, at han opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning.

53 For så vidt som denne vurdering afhænger af fortolkningen af dom af 19. november 2020, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Militærtjeneste og asyl) (C-238/19, EU:C:2020:945), navnlig for så vidt som det i præmis 61 blev fastslået, at der foreligger en »stærk formodning« for, at nægtelse af at gøre militærtjeneste under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i direktiv 2011/95, er knyttet til en af de grunde, der er opregnet i direktivets artikel 10, skal det over for den forelæggende ret bemærkes, at Domstolen med denne konstatering, der ligeledes fremgår af nævnte doms præmis 60, blot konstaterede, at det under de ovennævnte omstændigheder er »højst sandsynligt«, at der foreligger en sådan forbindelse, og at den hverken havde til hensigt at opstille en uafkræftelig formodning eller at erstatte de kompetente nationale myndigheders vurdering på dette punkt. Domstolen fastslog derfor i den pågældende doms præmis 61, sidste punktum, at det tilkommer disse myndigheder, henset til samtlige omstændigheder i sagen, at efterprøve, om denne forbindelse er sandsynlig.

54 I lyset af ovenstående betragtninger skal de to første spørgsmål besvares med, at artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at enhver dom afsagt af Domstolen, herunder en dom, der er begrænset til fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse, der allerede var trådt i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af en afgørelse vedrørende en tidligere

ansøgning, udgør et nyt element som omhandlet i disse bestemmelser, uanset hvornår dommen blev afsagt, hvis den i væsentlig grad øger sandsynligheden for, at ansøgeren opfylder betingelserne for at have ret til international beskyttelse.

Det tredje spørgsmål

55 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader eller endog kræver, at den kompetente nationale ret, når den annullerer en afgørelse om afvisning af en fornyet ansøgning, selv kan træffe afgørelse om denne ansøgning uden at skulle hjemvise behandlingen af denne til den besluttende myndighed. Den forelæggende ret ønsker ligeledes oplyst, om ansøgeren i dette tilfælde skal være omfattet af de proceduremæssige garantier, der er fastsat i bestemmelserne i kapitel II i direktiv 2013/32.

56 Det bemærkes, at ansøgere om international beskyttelse i henhold til artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv 2013/32 skal have ret til effektive retsmidler i forbindelse med afgørelser, der er truffet i henhold til dette direktivs artikel 33, stk. 2, om afvisning af deres fornyede ansøgninger.

57 I henhold til nævnte direktivs artikel 46, stk. 3, skal en sådan appel for at være effektiv indebære, at den kompetente nationale ret foretager en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder i givet fald en prøvelse af behovet for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95.

58 Det følger heraf, at medlemsstaterne i medfør af artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 er forpligtet til at udforme deres nationale lovgivning på en sådan måde, at behandlingen af de omhandlede søgsmål omfatter en retsinstans' prøvelse af samtlige de faktiske og retlige forhold, som gør det muligt for denne at foretage en ajourført bedømmelse af det konkrete tilfælde, således at der kan foretages en fuldstændig behandling af ansøgningen om international beskyttelse, uden at der er behov for at sende sagen tilbage til den besluttende myndighed. En sådan fortolkning fremmer det med direktiv 2013/32 forfulgte formål om at sikre, at sådanne ansøgninger behandles så hurtigt som muligt, dog således at dette ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling (dom af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 53).

59 Imidlertid angår artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 alene undersøgelsen af søgsmålet og vedrører derfor ikke følgerne af en eventuel annullation af den afgørelse, der er genstand for det nævnte søgsmål (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 145, og af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 54).

60 Det skal således bemærkes, at EU-lovgiver med vedtagelsen af direktiv 2013/32 ikke har haft til hensigt at indføre en fælles regel, hvorefter den besluttende myndighed skulle fortabe sin kompetence efter annullationen af afgørelsen vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, hvorfor medlemsstaterne fortsat frit kan fastsætte, at sagen efter en sådan annullation skal sendes tilbage til denne myndighed, således at denne kan træffe en ny afgørelse (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 146, og af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 54).

61 Selv om direktiv 2013/32 således indrømmer medlemsstaterne et vist råderum til bl.a. at fastsætte reglerne vedrørende behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, når en tidligere afgørelse vedrørende denne ansøgning er blevet annulleret af en retsinstans, skal det imidlertid bemærkes, at medlemsstaterne uanset dette råderum er forpligtet til i forbindelse med

gennemførelsen af dette direktiv at iagttage chartrets artikel 47, som tillægger enhver person, hvis EU-retligt sikrede rettigheder og friheder er blevet krænket, en adgang til effektive retsmidler for en domstol. Kendetegnene ved den klageadgang, der er fastsat i artikel 46 i direktiv 2013/32, skal således fastlægges i overensstemmelse med chartrets artikel 47. Det følger heraf, at hver medlemsstat, der er bundet af dette direktiv, skal udforme sin nationale lovgivning på en sådan måde, at der efter en annullation af denne tidligere afgørelse og i tilfælde af, at sagen sendes tilbage til den besluttende myndighed, inden for kort tid træffes en ny afgørelse, der er i overensstemmelse med den bedømmelse, som er indeholdt i den dom, hvorved den oprindelige afgørelse blev annulleret (jf. i denne retning dom af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 55 og 59).

62 Ved i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 at fastsætte, at den retsinstans, der har kompetence til at påkende en sag til prøvelse af en afgørelse om afslag på en ansøgning om international beskyttelse, er forpligtet til, hvor det er relevant, at undersøge ansøgerens »behov […] for international beskyttelse«, har EU-lovgiver tilsigtet at tillægge denne retsinstans, når denne finder, at den råder over oplysninger om alle de i denne henseende nødvendige faktiske og retlige omstændigheder, en beføjelse til efter at have foretaget en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse – dvs. en udførlig og opdateret undersøgelse – af disse omstændigheder at udtale sig bindende om spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren opfylder de i direktiv 2011/95 fastsatte betingelser for at blive tildelt international beskyttelse. Det følger heraf, at når den nævnte ret efter en sådan behandling bliver overbevist om, at den nævnte ansøger i henhold til de kriterier, der er fastsat i direktiv 2011/95, skal anerkendes som flygtning eller tildeles subsidiær beskyttelse af de grunde, som den pågældende har påberåbt sig til støtte for sin ansøgning, og når den samme ret annullerer den afgørelse, hvorved der blev givet afslag på ansøgningen, og hjemviser sagen til den besluttende myndighed, er sidstnævnte myndighed, med forbehold for indtrædelsen af faktiske eller retlige omstændigheder, der objektivt forudsætter en ny opdateret vurdering, bundet af denne retsafgørelse og de grunde, der ligger til grund for afgørelsen, og har ikke længere noget råderum med hensyn til beslutningen om at tildele eller afslå at tildele den ønskede beskyttelse i lyset af de samme grunde som dem, der blev fremført for den nævnte retsinstans (dom af 29.7.2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626, præmis 65 og 66).

63 Det følger heraf, at selv om det tilkommer hver medlemsstat at afgøre, om den ret, som har annulleret afgørelsen om afvisning af en fornyet ansøgning, kan imødekomme denne ansøgning eller afslå den af andre grunde, eller om denne ret derimod skal henvise den nævnte ansøgning til den besluttende myndighed med henblik på fornyet realitetsbehandling heraf, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne myndighed i sidstnævnte tilfælde er forpligtet til at respektere en sådan retsafgørelse og begrundelsen herfor.

64 Desuden pålægger artikel 40, stk. 3, i direktiv 2013/32 den myndighed, som behandler en fornyet ansøgning, som er blevet anset for at kunne antages til realitetsbehandling, at fortsætte behandlingen af ansøgningen i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktivs kapitel II.

65 Når den kompetente ret efter at have annulleret den afgørelse, hvorved den fornyede ansøgning blev afvist, på de betingelser, der er anført i nærværende doms præmis 62, beslutter at træffe afgørelse om realiteten af denne ansøgning, skal denne ret følgelig tilsvarende sikre overholdelsen af de grundlæggende principper og garantier i kapitel II i direktiv 2013/32. Det samme gælder, hvis den nævnte ret i henhold til national ret ikke har mulighed for at afslå denne ansøgning eller tildele ansøgeren international beskyttelse, eftersom den besluttende myndighed, som sagen henvises til med henblik på at imødekomme eller afslå denne ansøgning, er bundet af retsafgørelsen og begrundelsen herfor.

66 Det skal, henset til den forelæggende rets spørgsmål i denne henseende, tilføjes, at det, når der ikke er afholdt en personlig samtale for den besluttende myndighed som fastsat i artikel 14 i direktiv 2013/32, alene er muligt at sikre den effektive karakter af retten til at blive hørt på dette senere trin i proceduren, når en sådan samtale finder sted ved den ret, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af denne myndigheds afgørelse om afvisning, og under overholdelse af samtlige de betingelser, der er fastsat i direktiv 2013/32 (dom af 16.7.2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, præmis 71). Når dette er sagt, fremgår det ligeledes af dette direktivs artikel 14, stk. 2, litra a), at der kan gives afkald på en sådan samtale, hvis denne ret kan træffe en positiv afgørelse vedrørende flygtningestatus på grundlag af de foreliggende beviser.

67 Henset til ovenstående betragtninger skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den tillader, men ikke kræver, at medlemsstaterne bemyndiger deres retter til, når disse retter annullerer en afgørelse om afvisning af en fornyet ansøgning, selv at træffe afgørelse om denne ansøgning uden at skulle henvise behandlingen af denne til den besluttende myndighed, forudsat at disse retter overholder de garantier, der er fastsat i bestemmelserne i dette direktivs kapitel II.

Sagsomkostninger

68 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

1) Artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 40, stk. 2 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse,

skal fortolkes således, at

enhver dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol, herunder en dom, der er begrænset til fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse, der allerede var trådt i kraft på tidspunktet for vedtagelsen af en afgørelse vedrørende en tidligere ansøgning, udgør et nyt element som omhandlet i disse bestemmelser, uanset hvornår dommen blev afsagt, hvis den i væsentlig grad øger sandsynligheden for, at ansøgeren opfylder betingelserne for at have ret til international beskyttelse.

2) Artikel 46, stk. 1, litra a), nr. ii), i direktiv 2013/32

skal fortolkes således, at

den tillader, men ikke kræver, at medlemsstaterne bemyndiger deres retter til, når disse retter annullerer en afgørelse om afvisning af en fornyet ansøgning, selv at træffe afgørelse om denne ansøgning uden at skulle henvise behandlingen af denne til den besluttende myndighed, forudsat at disse retter overholder de garantier, der er fastsat i bestemmelserne i dette direktivs kapitel II.

Underskrifter